

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο μάχις 16 χρόνων γυός του πανηγύρου και βασιλιάς του Καπιτωίου άρχοντας δόν Ραυόν Γκαρλιλάς ντ' Σαστέρα, ό όρημτικός κι' άτρούμος Ραφαήλ, γαρτσιάζει μιά μέρα σ' ένα όπιοτο σπιτι, λίγο έξω από την πόλι Χερμοζιλιο, και γάχει ένα λεγάλο χρματικό ποσόν. Πειστωμένους γιά τήν κακοτυχία του στά γαριά και πειστωμένους κατά τού αίνου, σπότου, βάζει φοιά στό σπιτι, τό πυρπολεί, μβαινει στην Χερμοζιλιο καθάλλα σ' ένα όπεροχο μοσούριό άλογο, σφάζει τόν βοκούο Κορνέο και γάχει έπιτωές από τά μύτια τού προηγμένου πλίνθου. "Ο δικαστής τής

τανοι!... —Μά τί κάνουν οι άλλοι, βείε μου;... ρώτησε ανατριχιασμένη ή δόνα Λούθ. —Χαμένα κορμιά!... τράυλισε με πικρα και περιφρόνησι, ό στρατηγός. "Ο καθέννας τους φωνάζει, θλασσημίει και διατάζει... Κανέννας τους δέν άκούει κι' ούτε ξέρει τί θέλει, πού πάει και γιάτι τρέχει!...

"Άρλιος δόν 'Ινίγκο Τοριέντος 'Αλμασθέθε φτάνει επί τόπου, μαθαίνει τί συνέβη και ξεκινάει με δέκα αστυφύλακες γιά τό μεγάλο όπιοστατικό τού πατέρα τού Ραφαήλ. Στο δρόμο όμως τόν πιάνει μιά τρομερή θύελλα. Οι άστυφύλακες σκορπίζον τραυμαμένοι. Μά ό δικαστής συνεχίζει τό δρόμο του μέσα στό χαλαρό και φτάνει γύρω πειά — μπρος στην πόλι τού όπιοστατικού τού δόν Ραυόν. Έκεί δού ζαγκουάρ τού ρίγναται, βρυχόμενα θύρια. "Ο δικαστής σκάνεται τό ένα. Τό άλλο θηριο εινε έτοιμο νά τόν καταπαράξει. Τού έχει πιζέει κιάλας τό άλογο. Μά αότη ή στιγμή άνοιγει ή πόλι τού όπιοστατικού και έμφανίζεται ό δόν Ραυόν, κρατώντας μιά δίκανη σπόλα. Στο φώτισμα μιάς άναρτης, ό δόν Ραυόν βλέπει τί συμβαίνει, σκάνεται τό ζαγκουάρ και παίρει άναίσθητο μέσα στό σπιτι τού δικαστή. Σέ λίγο ό δικαστής συνόχεται και ή τοιμαζία νά προή στή σύλληψι τού Ραφαήλ, ως έμπιστοτή και φωνές. "Η μητέρα τού νέου, 'Ινθ ή πριγκίπισσα πρό τού γάμου της, άραα και μεγαλόκαρδη, λιθομυεί απ' τήν ταραχή της. Έπειθαίνει διος ό δόν Ραυόν, δένει κρηφομόδαρο τού γυίο του και άποσφράζει με τόν δικαστή σ' ένα δωμάτιο, όπου κρηφομόδαρο άρκετή ώρα. "Ο δικαστής πέρια τή νότα του στο όπιοστατικό και την άλλη μέρα φεύγει. "Ο δόν Ραυόν κανόνας μαζί του τό ζήτημα τού πατέρα του. "Ο Ραφαήλ δέν θά παραβήθι στή δικαιοσύνη. Τόν δικάει ό θιος ό πατέρας του και τόν καταδικάζει νά ήση μακρόα από τούς άνθρώπους στην θύρια ζουγκλα, όπου τόν μεταφέρει και τόν άφηει ολιονάχο. Μόλις τό μαθαίνει αότη ή μητέρα τού νέου, τρέλλη από άπεκπία, φεύγει κρηφά με τόν έπιστάτη, γιά νά βρή τό παιδί της. Άκούται όμως μέσα στή ζουγκλα και ναι νείε πειά δέν μβαίνει τί άπάντησε. Μετά έση συνόχια μαζί τόν Ραφαήλ, τής Μεγάλη Καρδιά, έπιος τόν λένε ό 'Ινθό, τής ζουγκλα, καλύ με τόν 'Ανοιχτό-καρδιο έναν νισρό Καναδό. Συγχρόνως έμφανίζεται στην έρμηιά αότη μιά στρατιωτική συνόχεια, με άρρηχό έναν Μεζικανό στρατηγού, τήν άνειψη του Λούθ κλπ., ή στιγμή πού οι Κομάγγι έχουν βράει γύρω φωτιά και όλα καίγονται.

Τό χέρι τού στρατηγού έσφιγγε πάλι νευρικά τό δίκαννο πυστόλι του και τό δαχτύλο του γάψευε την σκανδάλη.

"Η δόνα Λούθ άνύπτωτη, εινε γονατισι τώρα και προσευχόταν με κατάνυει και με σταυρωμένα τά χεράκια της.

Οι λαθέρου, έπίσης γονατισι, έξαμολογοΰσαν ό ένας τόν άλλον.

Οι γαυβουζίνου, έξαλλου, έτρεπαν δδ κι' εκεί, άσκοπα.

"Ο άμοιρος άρχίατρος καταριόταν τόν ουρανό, γιάτι θά καίγοντανσ δσα σπάνια φυτά κι' όρυκτά εινε μαζέψει.

"Ο στρατηγός εινε σύρει τώρα τό πιστόλι του έξω απ' τή θήκη του. Πρίν όμως έπλευσε ή φορική άπόσφαση τού, άστραξε από τό μοσάτο τόν ύπολου Πολυλογά και ξεφρόνισε ακουανώντας τόν θίαια:

—"Ωστε θά καούμε έτσι με σταυρωμένα γέρια;...

—"Όταν τό θέλει ό Θεός, τί νά κάνουμε έμεις;... τράυλισε εκείνος σαν κραυανόπληκτος απ' τή φρή.

—Δέν μās μένει λοιπόν έλπις νά σωθούμε;

Μά πρίν προλάβει ό Πολυλογάς ν' άπατήση στην έρώτησι αότη τής έσχάτης άπελπίσιας, πού τού άτύχουσε ό στρατηγός, άγριες, έντονες κι' έπιτακτικές κραυγές άπήχησαν άμέσως:

—Προσοχήήή!... "Ολοι έδώ... "Ολόγυρα μου!...

"Η κραυγές αούτες προεργίζονταν από έναν δαιμονισμένο καθάλλαρο, ό όποιος σκίζοντας σαν φτερό με τόν έπιστο έπιτο σύντροφό του ένα άδύνατο σημείο τού φλογεσοΰ τείγους— πού έξινε από παπτο τόν καταλυισμό—εινε φτάσει άνάμεσα στούς έξάλλους εκείνους άνθρώπους.

—Ποιός ειντε, φίλε μου;... ρώτησε ό στρατηγός τή Μεγάλη Καρδιά—γιάτι εκίνους ήταν ό γενναίος καθάλλαρος, μαζί με τόν σύντροφό του τόν 'Ανοιχτόκαρδο—θασιάζοντας τή ευγενική κι' άνέρωτη διηι τού καταστροφοϋμένου και μαϊρού απ' τόν καπό κυνηγού.

—Λίγο ένδιαφέρει ποιός είμαι!... ξεφώνισε ξερά ή Μεγάλη Καρδιά. Αυτό πού ένδιαφέρει ή στιγμή αότη εινε ή σωτηρία σας... Θέλετε νά γλυτώσετε;... 'Από σās έξαρτάται!...

—Διατάξετε, άγνωστέ μου!... εινε με λαχάρα ό στρατηγός, σκεπτόμενος ότι θα σωζόταν έτσι ή αγαπημένη του άνειψη. Είμαι ό πρώτος πού θα σās ύπακούσω τυφλά!...

—Έγείτε μαζί σας γαυβουζίνους;... ρώτησε τότε θιαστικά ή Μεγάλη Καρδιά.

—Έγω... Ναι κι' ό άργιναμβουζίνου!... άποκρίθηκε ό στρατηγός, δειγνόντας τόν Πολυλογά, ό όποιος στεκόταν άναυδου πλάι του.

—Τότε εινε δλιο του, ή άνανδρο ή άγρειό ποδοθέσι!... οδολιασε άγαναγισμένα ή Μεγάλη Καρδιά, ρίγνοντας συγχρόνως ένα σκετινó θλέμμα άπειλης στόν άρχιγαυβουζίνου πού ανατριχίαζε άθελάα του. Γιατί τό μέσον πού θα μεταγειριστό νιά νά σωθήτε, εινε πασίγνωστο στούς άνθρώπους τής πάμπας!...

"Ολα αούτα είπώθηκαν γρήγορα—γρήγορα. Οι Μεζικανοί έμψωγώθησαν. Ταγύριασαν λοιπόν τούς δυο κυνηγούς μας. Έτσιου νά σκύνουν τό κεφάλι ύπακούο σέ όλες τις διαταγές των και τις ύποδείξεις των.

—Στατηγέ, μην άπανογιέστε τώσα με τόν άθροστο αυτόν!... ξεφώνισε θιαστικά ή Μεγάλη Καρδιά, ένωδοντας τόν κατέγλωιο άνοιναμβουζίνου. 'Αρνόνας κανόνιζετε τής λοναοισιασής σας, μαυό του... Τήνα κλοι έσείε κι' άλλοι άνονιτε νά καθαίριζετε τόν καταλυισμό, απ' τά ψηλά γορτιάρα πού τόν πλημμυρίζου!...

"Ο καθέννας ολντικε με πυρετώδη άυπομονηρία στή δουλειά.

—Έγείτε πυρομαχικά; ρώτησε ξανά τόν

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

"Αν κι' ειναν φτάσει πειά οι δυο κυνηγοί στο ποηθό σημείο τής άνέλπιστης σωτηρίας των, άν κι' ένα όημα μονάχα ειναν νά κάνουν γιά νά σωθούν δριστικά, απ' τόν φρηχό κίνδυνο πού ύφωνόταν από τά κεφάλια των, ώστόσο ή θεα άλλων άθών άνθρώπων ύπαρέχων πού κινδύνωναν τόν έσχατο κίνδυνο, τούς έκανε ν' άφήψησον τόν δικό του. Στρέφοντας λοιπόν τά χαλιναρία των άλλων τούς προς τή βορειοδουτική πλευρά τού δάσους, τά σηπρόνισαν νευρικά και κόλπασαν τώσα προς τόν καταλυισμό εκείνου, ό όποιος, όπως θά κατάλαθαν ό άνανώσταται μας, ήταν ό καταλυισμός τού Μεζικανού στρατηγού και τών συνταξιδιωτών του!

"Ας δοΰμε τώρα τί συνέβαινε έντωμεταξύ, όκει.

"Ο πού πρέλλος πανικός φύσηξε ξεφνικά έπάνω απ' τήν κατασκήνωσι αότη τών Μεζικανών, μόλις ό Πολυλογάς—καθός θυμούμασε—πρόφερε τήν άπασιαι λέξι "πυρκαϊάς. "Ο πένθιος πάταγος τών φλογών πού κατάπιαν στή στιγμή ολόκληρα κορμιάτα δάσους, εινε προκαλέσει μιά σύγχυση άπερίγραπτης φρίκης. Τά άλογο φρεναόμενα, ειναν σπασίε τά σκονιάτα τους κι' έτρεχαν σ' όλες τις διευθύνσεις κι' οι άνθρωποι, άπάζζοντας, άλλοι τά όπλα και τά πυρομαχικά κι' άλλοι τις σέλλες των άλλων ή τις άποσκευές, υπερεδούτουσαν σέ μιά ξεφρενική άνασάτωση.

"Η θεσι πού θριακόταν ό καταλυισμός μέσα στό δάσος, εινε κυκλοθή τώρα οδότελα απ' τή φωτιά "Ο στρατηγός, νοιόθοντας μάταια πειά κάθε προσπάθειά του νά συγκρατήση κάποια ψυχοσμία στούς άθώπους του, έσφιγγε σπασακτικά τήν σθναλιά του τήν άναρθη και κατατρομαγμένη δόνα Λούθ, μοιροιαζίνοντας της:

—Παιδί μου, άε προσενηθώθειε... 'Από παπτο μās σβίννον, και ποσωδώνν κατεπάνω μας, σ' πανήμιπλι και φλονερί τοίχοι τής σνιτιάς... Δέν ύπάνεσι σωπολι!...

Τά γένια του έπιαναν νευρικά τό κοντάκι τού πιστολιού του. τώσα. Σκόπευε νά πυροτόμη τό κορμό της άνειψης του κι' όστεσε τό δικό του, γιά ν' άποφούνουν τοιάνάιντον τό άνέκφραστο μαρτύριο νά ψηθον ολόζών-

"Ένας δαιμονισμένος καθάλλαρος εινε φτάσει άνάμεσα στούς...

